

AMA NEKETSUA

Gurutz ondoan ixil-ixilik
ail negara dagi gogoz...
Arpegia ilun, Semeak legez,
begiak argige daukoz.
Begitarreko malko-efekak
nok, ail legortuko dautsoz?

Zutunik dago, armola antzera,
abe ezaren oñetan.
Besoak zabal dakus Semea
atskabe saminetan
ta ezin omon aringaririk
bere neke zotzetan.

Ama biotzez txit lartan eban
Seme atsegin-ontzia
ota bilosik, otzez dardaraz,
oñarez lepo gustia,
odolge, lañiz, ail bere biotz
mañasun-laba gorria.

Bein Belleem'go estalpetxoan
alai jayo zan Auntxoa
ta samunkiro lo enagion
enti-zatitxo goztoa
zauriz boterik, saminez lertzen,
gurutzaletuta gaxoa!

Orain entzuko mintzo legunik
bere enti-ituti bizirik,
ta joan yakez erpeneak
latosai mango goñiak...
Gorputz lerdona maskaldu dautse
osonik min-naigabirik.

Ai, ene Seme! — dautso Amak —
Nok itundu dau argia?
Nok oñundu lili edoña?
Nok baliz biutu zuna?
Nok, ail odoldu dautsu biotza
ta mok itzali bizia?